

Sally Clarkson

Jezus leert ons hoe we de harten
van onze kinderen kunnen bereiken

Lees nu alvast het tweede deel van de inleiding
en ontdek wat dit boek voor jou en je gezin kan betekenen.

EEN VOORBEELD EN EEN CHECKLIST

Het was half zes in de ochtend en het was nog donker. Toen ik mijn ogen opendeed, wist ik direct wat mij uit mijn slaap had gehaald. Het hongerige geluid van mijn jongste zoon vroeg mijn aandacht. Ik wilde niet dat Nathans gehuil zijn broer en zus zou wakker maken en ik hoopte nog een paar minuten voor mijzelf te hebben voordat de drukte van een nieuwe dag zich over mijn afgematte gestel zou uitstorten. Dus stapte ik snel uit bed, liep op mijn tenen naar hem toe en haalde hem voorzichtig uit zijn ledikant.

Ik verschoonde zijn luier, ging in de oude leunstoel zitten en begon hem te voeden. Ik hoopte dat hij snel genoeg zou hebben en weer in een diepe slaap zou vallen. Maar net toen ik hem heel voorzichtig in zijn bedje legde om hem niet wakker te maken, stormde onze tweeënhalf jaar oude Joël de kamer in met een diepbezorgd gezicht en een overslaande stem: ‘Mamma, kom gauw, ik heb diajee en hut is over mun hele laken en het juikt heel vies!’

Een zware moedeloosheid daalde als een deken op mij neer toen Nathan zijn ongenoegen over deze ruwe verstoring van zijn slaap luidkeels uitte. Ik nam Joël stevig bij de arm en zei met een hardere stem dan nodig: ‘Ik kom zo. Ga onmiddellijk terug naar de wc en kom nóóit weer schreeuwend een kamer binnen waar een baby ligt te slapen!’ Hij draaide zich langzaam om met een gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht en liep de kamer uit, terwijl de luier halflos om zijn billen hing. Ik gaf Nathan snel weer even de borst, zodat hij opnieuw in slaap viel, legde hem terug in zijn bedje en deed de deur zachtjes dicht, tegen beter weten in hopend dat hij zou blijven slapen.

Misschien, dacht ik terwijl ik langzaam de trap opliep naar Joëls kamer, was het toch niet zo’n goed idee geweest om bij Clays moeder te gaan logeren – niet met drie kinderen onder de zes en zonder Clay. De lichamelijke inspanning van zo’n onderneming was een kwellung voor mijn zenuwen.

Ik verschoonde de lakens en Joëls luier en zocht naar de Pepto-Bismol (een drankje tegen maagklachten), toen juist op dat moment Sarah Joëls kamer binnenkwam rennen, terwijl ze haar neus stijf dichtkneep. ‘Mamma, er zit iets over mijn hele bed en het stinkt en ik heb weer een bloedneus, zoals altijd als we naar Texas gaan.’ Het bewijs dat Joël in Sarah’s slaapkamer was geweest, lag inderdaad over haar bed verspreid en er zat bloed in haar lakens. Ik zei tegen Sarah dat ze in mijn bed moest gaan liggen. Ik nam de lakens van haar bed en legde ze bij die van Joël. Toen gaf ik haar een zak met ijsklontjes voor haar neus en zei: ‘Blijf stil liggen!’

In de volgende uren werd Nathan nog twee keer wakker. Ik struikelde over de kat die zijn staart om mijn been had geslingerd terwijl ik voor de wasmachine in de garage stond en probeerde de vlekken uit de lakens te halen. De geroosterde broodjes verbrandden. Clays moeder zei dat ze dacht dat de airconditioning stuk was gegaan (het was zondag, in augustus, in Texas; het zou 40 graden worden en ik haat hitte). Ik verschoonde nog twee diarree luiers en net op het moment dat Sarahs neus weer spontaan en overvloedig begon te bloeden, hoorde ik Joël zeggen ‘Oh-oh, mamma!’ Ik draaide me om en zag dat hij de fles roze Pepto-Bismol over het hele vloerkleed van mijn schoonmoeder had uitgegoten. Ik herinner me dat ik op mijn horloge keek en naar adem snakte toen ik zag dat het nog

maar half tien was – nog minstens vier uur tot het middagslaapje. Vier uren voordat er enige hoop op genade en rust was.

Al deze dingen zijn werkelijk gebeurd en ik was nu juist naar Texas gekomen om de stress en spanning in Californië te ontvluchten. We waren twee jaar daarvoor in de buurt van Los Angeles gaan wonen, waar Clay een functie had gekregen bij een grote kerk. Hij zou het kringwerk ontwikkelen en discipelschapstraining geven aan oudere alleenstaanden. Er werd van hem verwacht dat hij zestig tot zeventig uur per week zou werken. Ik bleef thuis en voedde de kinderen grotendeels in mijn eentje op. Ze werden alle drie geplaagd door luchtweginfecties, middenoorontstekingen en astma en soms moesten ze naar het ziekenhuis. Ik bracht veel tijd door in de wachtkamers van dokters terwijl ik probeerde mijn kinderen rustig te houden. Ik kwam vaak nauwelijks toe aan slaap: de jongste wilde dag en nacht gevoed worden en mijn twee andere kinderen leken vooral 's nachts ziek te zijn. Ik stond er vrijwel alleen voor en voelde me daarbij verschrikkelijk eenzaam.

In deze situatie kreeg ik ook nog verschillende negatieve reacties op de keuzes die we hadden gemaakt. Toen we ons derde kind kregen, sprak een medewerker van de kerk mij erop aan: ik had al een jongen en een meisje en kinderen zijn duur. Ik hoefde het mijzelf niet nog moeilijker te maken door er een derde bij te krijgen. Een ander herinnerde me aan het feit dat ik van alle tien gezinnen die fulltime bij het kerkelijk werk betrokken waren, de enige moeder was die niet buitenshuis werkte. Dacht ik wel aan de financiële druk die ik uitoefende op mijn echtgenoot door thuis te blijven bij de kinderen?

Ik was niet voorbereid op de snelle, dure levensstijl van Zuid-Californië en ook niet op het feit dat het gezin in deze omgeving zo weinig betekenis had. Van de twaalf volwassen leiders in een van onze kleine discipelschapsgroepen kwamen er elf uit gebroken gezinnen. In deze tijd kwam Sarah, vijf jaar oud, eens naar me toe en zei, 'Mam, weet je, als ik scheid, kom ik gewoon weer bij jou en pappa wonen.' Zoveel mensen die we kenden, waren gescheiden, dat Sarah dacht dat dat er gewoon bij hoorde.

Aan het eind van de dag vroeg ik me vaak af wat ik nu eigenlijk gedaan had. Ik zette maaltijden op tafel, deed de was, ruimde speelgoed op, bemiddelde in ruzies en vervulde nog talloze andere veelomvattende taken, maar het leek wel alsof ik steeds mínder deed in plaats van steeds productiever te worden. Ik wilde mijn kinderen zo graag het beste van het leven geven: ik wilde hen als discipelen onderwijzen en vormen zoals ikzelf als discipel gevormd was. Maar in werkelijkheid voelde ik me alsof ik terrein aan het verliezen was.

Ik raakte er steeds meer van doordrongen dat mijn kinderen niet zouden opgroeien tot geestelijk en emotioneel volwassen mensen louter en alleen door het feit dat ik het graag wilde. Mijn voorbeeld was niet voldoende. Als ik mijn kinderen wilde opvoeden in geestelijk, emotioneel en sociaal opzicht, dan zou ik dat bewust moeten plannen. Toen Clay en ik over deze dingen begonnen te praten, besloten we dat we een werkplan nodig hadden om ons te helpen een positieve geestelijke invloed op onze kinderen te hebben. Omdat ik de meeste tijd doorbracht met de zorg voor de kinderen had ik veel

behoefte aan een soort wegwijzer die mij door de drukke dagen heen loodste en mij liet zien welke mogelijkheden het dagelijks leven mij bood om mijn kinderen op te voeden en te vormen. Ik kende het proces van discipelschapstraining met volwassenen omdat ik jaren met hen gewerkt had. Maar hoe kon ik mijn kennis te midden van de chaos toepassen in het leven met mijn kinderen?

Het licht brak door toen we spraken over de geschenken die we onze kinderen wilden meegeven op hun levensweg. We wilden doorgeven wat God aan ons had gegeven: genade, liefde die levens verandert, het besef dat het leven zin en een doel heeft en een onwankelbaar geloof dat niemand hen af zou kunnen nemen. Maar bovenal wilden we dat onze kinderen zelf gaven van Gods genade en liefde voor een gevallen wereld zouden worden. We wilden dat zij onze missie zouden voortzetten en dat ze het evangelie van Gods liefde en genade zouden doorgeven aan komende generaties.

Toen Clay en ik onze overtuigingen en ideeën doorspraken, vaak tot in de kleine uurtjes, kwamen we langzamerhand tot een soort checklist van Geschenken (GIFTS). Deze lijst hielp ons onze gezinsdoelen voor ogen te houden en herinnerde ons aan de geestelijke prioriteiten in de opvoeding van onze kinderen. Ik begon deze lijst biddend toe te passen in ons dagelijks leven. Daarbij stelde ik mijzelf voortdurend vragen. Ik dacht bijvoorbeeld: Hoe kan ik deze situatie gebruiken om Sarah iets meer te leren begrijpen van Gods genade? Hoe kan ik Nathan laten zien hoe hij genade kan doorgeven aan Joël? Of: kan ik deze situatie gebruiken om Joy (ons nakomertje, geboren toen Sarah elf was) te leren dat God een plan met haar leven heeft? Kan ik nu een schriftgedeelte gebruiken om mijn kinderen iets te leren over God? Is dit een situatie waarin ik mijn kind moet corrigeren of bijsturen? Is dit een situatie waarin ik mijn kind kan laten zien hoe hij of zij iemand kan helpen?

De geschenken in mijn achterhoofd hielpen mij enorm tijdens mijn dagelijkse taken. Maar toch was ik er nog vaak mee aan het worstelen. Ik zocht nog iemand die mij het goede voorbeeld kon geven en me zo op weg kon helpen. Uiteindelijk bleek de oplossing meer dan voor de hand te liggen: Jezus was het voorbeeld dat ik zocht. Een groot deel van zijn bediening bestond er immers uit dat Hij onderwijs gaf aan zijn discipelen. Zo had ik mijn onderwijs gekregen in de studentenbeweging en zo had ik tot nu toe geprobeerd mijn kinderen te onderwijzen.

Jezus diende zijn discipelen en Hij bereidde hen voor op de taak die hen wachtte. Hij onderwees hen met zijn woorden en met zijn daden. Jezus gaf zijn discipelen – en mijn mentors gaven mij – precies die geschenken die Clay en ik wilden geven aan onze kinderen. Hoe deed Hij dat? Hoe vormde Hij hen zo, dat ze Hem ook na zijn hemelvaart bleven dienen en liefhebben? Dat was wat ik moest leren. Dus als ik mijn stille tijd had of in de Schrift las, begon ik mijn gedachten en ideeën over hoe Jezus zijn discipelen leidde en vormde, op te schrijven. De uitgangspunten die ik ontdekte, bracht ik onder in mijn lijstje met Geschenken. Ze werden de essentiële punten die ik wilde doorgeven aan mijn eigen kinderen.

Mijn persoonlijke beloning voor deze studie is veel groter geweest dan ik ooit had kunnen denken. Ze leidde tot een dieper geloof en een grotere liefde voor Jezus. Ik begreep veel meer van zijn

- G** *Genade* – de overvloedige en onverdiende liefde van God. Dit geschenk heeft alles te maken met relaties. Het is de wens en de vaardigheid om persoonlijk en liefdevol in relatie te staan met God en mensen. We laten zien wat genade is door haar door te geven aan onze kinderen, maar ook door hen te leren genade door te geven aan anderen.
- I** *Inspiratie* – dit gaat over motivatie en zingeving. Het is de wens en de mogelijkheid om het hele leven te zien in het licht van Gods heerschappij over en plan voor deze wereld. Dit geschenk helpt onze kinderen Gods doel voor hun leven te begrijpen en *ja* te zeggen tegen zijn roeping. Het geeft hun eigenwaarde en de energie die ze nodig hebben om te doen wat God van hen vraagt.
- F** *Faith, geloof* – dit gaat over de inhoud van het geloof en de geloofshouding. Het is de wens en de vaardigheid om God te kennen door zijn Woord en Geest en Hem te vertrouwen op elk gebied van het leven. We geven dit geschenk door het geloof te onderwijzen (de gezonde leer, bijbelkennis, praktische toepassing) en vóór te leven. Het bijbels geloof geeft onze kinderen de kracht die ze nodig hebben om door te gaan op hun weg met de Heer.
- T** *Training, oefening* – de wens en de vaardigheid om in de kracht van de heilige Geest toe te nemen in geestelijke volwassenheid. Training is niet alleen het onderwijzen en voorleven van goed gedrag, maar ook oefening: het geduldig en volhardend herhalen van deze lessen totdat ze deel van hun leven zijn geworden. Het is een proces waarbij geleidelijk aan het karakter en de gewoontes van onze kinderen naar geestelijke volwassenheid geleid worden.
- S** *Service, dienstbaarheid* – de wens en de vaardigheid om Gods genade en waarheid uit te delen aan anderen. Dit geschenk leert mijn kinderen God tastbaar en praktisch te dienen door hun hart en handen te gebruiken.

grenzeloze liefde en toewijding en dat gaf me kracht om vol te houden. Zijn leven laat mij zien hoe ik een godvrezende moeder kan zijn.

De combinatie van mijn lijstje met Geschenken en mijn studie van Jezus' leven gaf me een heel praktische gids voor de vorming van mijn kinderen tot discipelen en het doorgeven van Jezus' geschenken aan hen. Inmiddels zijn mijn kinderen negen tot twintig jaar oud. Ik heb door de jaren heen veel gelegenheid gekregen onze ideeën te doordenken en door te geven aan andere moeders. Veel moeders vroegen me mijn ervaringen op schrift te stellen en uit te geven. Dit boek is mijn antwoord op die vraag. Omdat ik weet dat moeders het druk hebben, is het geschreven in korte hoofdstukken, gebaseerd op de Geschenkenlijst die mij zo hielp. De meeste hoofdstukken zijn geschreven naar aanleiding van episodes uit mijn eigen leven. Maar omdat het leven van Jezus mijn voorbeeld is, heb

ik ervoor gekozen om elk gedeelte te beginnen met een hervertelling die laat zien hoe onze Heer de geschenken Genade, Inspiratie, Geloof, Oefening en Dienstbaarheid gaf aan hen die Hem liefhadden. Ik hoop dat deze geschiedenissen je inspireren zoals ze mij hebben geïnspireerd.

Hoe je dit boek leest, hangt van jezelf af. Je kunt het gebruiken voor persoonlijke studie of voor bijbelstudie in groepsverband. Het is zo ingedeeld dat je het in een periode van zes weken kunt doorwerken, maar je kunt er ook langer over doen. Als je het boek in zes weken wilt lezen en verwerken, dan kun je het beste de eerste week besteden aan deze inleiding en de studievragen aan het einde van dit hoofdstuk. Dat helpt je om je eigen ideeën en doelstellingen te formuleren voordat je verder gaat met de rest van het boek. Daarna kun je elke week het gedeelte over één van de geschenken bestuderen. Begin de week met het hoofdstuk dat terugkijkt op het voorbeeld dat Jezus gaf. Lees op de drie volgende dagen steeds een van de daarbij horende overdenkingen. Denk op de vijfde dag na over de studie- en discussievragen (na elke vier hoofdstukken) en vraag je daarbij af wat het geschenk waarover je hebt gelezen, in jouw leven betekent en hoe je het zou kunnen doorgeven. De twee overblijvende dagen kun je gebruiken om even te pauzeren of juist om bij elkaar te komen met je studiegroep.

Je kunt dit boek ook op een vrijblijvender manier doornemen. Elk hoofdstuk kan op zichzelf gelezen worden. Het is niet nodig de volgorde van het boek aan te houden, maar het is wel aan te raden om de hoofdstukken over een bepaald geschenk af te ronden voordat je aan een ander geschenk begint. Zo kun je al denkend en biddend de volle betekenis van genade, inspiratie, geloof, oefening en dienstbaarheid het best tot je laten doordringen.

In Lucas 6:40, lezen we: 'Een leerling staat niet boven zijn leermeester; pas als iemand zich alles heeft eigengemaakt, zal hij de gelijke zijn van zijn leermeester.' Onze kinderen zijn in zekere zin onze leerlingen in het leven en wij zijn hun onderwijzers. Wanneer hun opvoeding voltooid is, zullen ze onze gelijken zijn. Laten we bij het opvoeden van onze kinderen het voorbeeld van onze grote Leermeester volgen. Als we de roeping van het moederschap in praktijk brengen, dan geven we onze kinderen een geschenk met eeuwigheidswaarde: het geschenk van het kennen en volgen van de Heer die ons alles geeft.

www.deroepingvanhetmoederschap.nl

Op deze website kun je
meer informatie vinden over het boek.